

Богъ го убилъ, богъ да го убіетъ!
Не венче'е 'уба'а не'ѣста,
Не кърсти'е лудо мѣшко дете;
Тук' имъ тури вино и ракіа,
За да ми 'и 'си-те опіянитъ,
Опіянитъ и да 'и загубитъ;
Ама тіе колку ми пїветъ,
Толку пойке ми сѣ веселеетъ.
Гюро ми є мошне пїяница,
Колку пїетъ, толку сѣ веселитъ;
Ама юнакъ Плетикоса Павле,
Малу чуеъ многу ми разбиратъ,
А Секула, Груица Детенце,
Тіе ми сѣ люти кеседжіи.
Дремка фати краля Латинина,
Легна краля малу да преспїетъ;
Сѣ впуція петъ добри юнаци,
Му турї'е дробна-на синджира,
На него'о краљско бѣло гѣрло,
Изтѣргна'е жѣлти боздогана,
Порезе'е краљу добра гла'а,
Му пленї'е стока богатїа.

182.

Янкула и Никола.

Два сѣ браќа дельба разделїе;
Помали-отъ Никола му рече:
„А Янкула, мое мило брате!
Міе ке сѣ дельба поделиме,
Ти си имашъ 'уба'а не'ѣста,
Ти си имашъ лудо мѣшко дете,
Ти оста'амъ стока богатїа,
Ти оста'амъ нивїе и ливагїе,
Ти оста'амъ деветъ кули азно;
Ясъ ти сакамъ деветъ тавли коня,
Ясъ ти сакамъ два сиви сокола,
Да си шетамъ низъ гора зелена,
Да си шетамъ по земя широка.“